

0.1 WYROK

0.2 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant p.o. stażysty E. C.

1.1 rozpoznał sprawę P. Z.

obwinionego z art. 92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 19.11.2015 r., sygn. akt II W 560/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę w kwocie 40 zł za II instancję.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Trzciance, wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 roku, sygn. akt II W 560/15 uznał obwinionego **P. Z.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w związku z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 i 4 k.p.s.w. oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku, zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia oraz wymierzono jej opłatę w wysokości 40 złotych.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, składając apelację. Podosądny zarzucił Sądowi Rejonowemu między innymi dowolną ocenę materiału dowodowego, a także naruszenie prawa do obrony.

Autor apelacji wniósł o uniewinnienie go od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów

logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść P. Z., jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.

Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 § 1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy przedstawił jakie fakty uznał za udowodnione, a także zaprezentował prawidłowe rozumowanie w zakresie oceny dowodów. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku zawierają także wystarczające rozważania prawne

Wina i sprawstwo obwinionego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że popełnił on przypisane mu wykroczenia wskazują między innymi: oświadczenia dowodowe policjantów R. K. (k.40), a także S. C.(k.40), jak również nagranie z monitoringu (k.3-5). Z powyższych dowodów jednoznacznie wyłania się zachowanie obwinionego, przypisane mu w zaskarżonym wyroku.

Ocena ujawnionych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Organ wyrokujący w sprawie skutecznie podważył linię obrony podsądnego, jako sprzeczną z wiarygodnym materiałem dowodowym. Słusznie Sąd Rejonowy nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których wyżej wymienione osoby miałyby pomawiać podsądnego o zachowanie, które nie miało miejsca. Co więcej, percepcja policjantów była zorientowana na baczne rejestrowanie wszelkich naruszeń zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zachowanie, którego dopuścił się podsądny było stosunkowo proste do zinterpretowania przez doświadczonych policjantów, jako popełnienie wykroczenia drogowego.

Nie ma żadnych wątpliwości, że czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego pełnili kompetentni funkcjonariusze Policji. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że zgodnie z przepisem art. 129. ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 roku 1. czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji. Zgodnie z § 2. 1. Zarządzenia Komendanta Głównego Policji z dnia 25 czerwca 2007 roku w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów zadania Policji w zakresie kontroli ruchu drogowego wykonuje policjant pełniący służbę w komórce właściwej do spraw ruchu drogowego, posiadający przeszkolenie w tym zakresie, zwany dalej "policjantem ruchu drogowego". Stosownie do ust. 2 powołanego zarządzenia, policjant, inny niż wymieniony w ust. 1, może wykonywać zadania w zakresie kontroli ruchu drogowego na polecenie kierownika jednostki organizacyjnej Policji lub dyżurnego jednostki. Funkcjonariusze Policji podejmowali czynności służbowe zgodnie z powyższymi zasadami.

Wyżej wymienieni funkcjonariusze w inkryminowanym okresie patrolowali ruch drogowy w ramach służby w Komisariacie Policji w W.. Ich czynności zostały potwierdzone przez Komendanta Komisariatu Policji w W. poprzez potwierdzenie treści notatki służbowej i złożenie wniosku o ukaranie w oparciu o czynności podjęte przez policjantów. (k.1). Nie ma zatem wątpliwości, że policjanci działali w granicach przepisów prawa. Tak jak już podkreślono doświadczeni policjanci mogli z łatwością ocenić, że obwiniony dopuścił się wykroczenia.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obwinionym, że naruszono jego prawo do obrony. Miał on możliwość zapoznania się ze stosunkowo skromnym materiałem dowodowym już od dnia 20 października 2015 gdy otrzymał wezwanie na rozprawę (k.38). Od tej daty też mógł wyznaczyć sobie obrońcę z wyboru. Podsądny nie potrafił wyjaśnić powodów tego zaniechania. (k.40) Nie ujawniły się także żadne przesłanki przemawiające za ustanowieniem obwinionemu obrońcy z urzędu. Złożenie wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 19 listopada 2015 roku należy interpretować jedynie jako obliczone na przewlekanie postępowania. W toku postępowania umożliwiono podsądnemu składanie wyjaśnień, czy zadawanie pytań świadom (k.39-41). Wydanie wyroku w dniu 19 listopada 2015 roku nastąpiło zaś po zakończeniu wyczerpującego przewodu sądowego, w toku którego respektowano uprawnienia procesowe podsądnego.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, aby złagodzić wymierzoną podsądnemu karę. Sankcja majątkowa w wysokości 400 złotych jawi się jako bardzo łagodna. Obwiniony po raz kolejny zdecydował się naruszyć porządek prawny, popełniając wykroczenie drogowego. Dowodzi to jego zuchwałości i poczucia bezkarności. Co więcej,

Podsądny jest osobą osiągającą stosunkowo wysokie dochody w wymiarze 10.000 złotych miesięcznie (k.39). Także względy prewencji generalnej przemawiają za surowym sankcjonowaniem podobnych naruszeń porządku w ruchu drogowym. Orzeczona kara grzywny jawi się raczej jako łagodna.

Sąd Okręgowy na podstawie § 3 w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 10 października 2001 roku, art.119 k.p.s.w. w związku z art. 626 k.p.k., zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 40 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 40 złotych.

SSO Leszek Matuszewski